

ציידה לדרור

עלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

ציידה לדרור - פרשת בהעלותך

עלון מס' 93 | שנה 2

בדרור הפרשה

"איה זה שהדברים הקטנים הללו עדיין מטרידים אותה"!

כתוב בפרשתנו: "והאספסוף אשר בקרב התאוות תאנה וישבו ויכפו גם בני ישראל ויאמרו מי יאכלנו בשר: זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חנם את הקשאים ואת האבטחים ואת החציר ואת הבצלים ואת השומים" (יא, ד-ה)

בספר ילקוט מעם לועז הביא מעשה ברבנו משולם שהיה רופאו של המלך. שאלו המלך פעם: נראה שאבותיה היו כפויי טובה ולא מצאה חן בעיניהם הטובה אשר נתן להם הקב"ה. שהרי היה להם מן שהוריד להם הקב"ה מן השמים שהיה בו טעם מעדני מלכים כידוע לכל העולם, אם כן למה התלוננו ובקשו קשואים ושומים שהם מאכלי הפחותים? ענה רבי משולם: אדוני המלך, למחר אשיב לך תשובה.

הלך רבי משולם אצל השר שהיה ממנה על מאכלי

המלך ואמר לו: יודע אני שהמלך רגיל לאכול אחרי סעודתו שום קטן. מעכשו אל תוסיף לתת לו עוד שום, כי אני רופאו ויודע שהדבר מזיק לו, וכן עשה אותו שר, ולמחרת לא הביא לשלחן שומים.

כשראה המלך לאחר סעודתו שלא הביאו לפניו שומים כפי הרגלו, כעס ואמר: מדוע לא הבאתם לי שום? השיב לו השר שנה נעשה בפקדת רופא המלך.

שאל המלך את רבי משולם: למה פקדת על השר שלא להביא שום?

ענה רבי משולם ואמר: ישמעו אננייה מה שפיה מדבר, שהרי פעם אחת לא הביאו לה שום ומיד כעסת, ואלו בני ישראל היו רגילים לאכול במצרים מאכלים אלה זמן מרבה כל פה, והנה היו במדבר ארבעים שנה והיו אוכלים רק מן בלי לטעם שום קטן, ולכן התלוננו. אמר לו המלך יפה דברת, דבריה אמת ותורתכם אמת.

"הכל בסדר?", התענין האב, "אתה זקוק לעוד משהו?"

"תודה רבה", מהנהן הבן בראשו, "אני רגיל לאכול שום ובצל... תוכל לסדר לי את הענין הזה?..."

הבקשה התמימה, לכאורה, הכעיסה את האב מאד. "אין לי בעיה שתאכל שום או בצל, באמת שלא", הסביר לבן, "רק שאיני מבין, הוצאתי אותה מאשפות והבאתי אותה למקום כל כך גבוה, מדוע אינה יוצא משם בעצמה? אתה גביר, בעל בעמיו, ואינה אמור להתעסק בענייני אכל, איה זה שהדברים הקטנים האלו עדין מטרידים אותה?!"

הקב"ה הוציא את ישראל ממצרים - מסים הרב צדקה - בנה להם משכן, השרה את שכניתו בתוכם ורומם אותם לפסגות, אבל הראש שלהם עדין נותר בשום ובצל. ובשל כך עוררו עליהם את חרון האף הגדול.

שמץ של קנאה, לא רק כלפי אלו מתלמידיו שיהיו מאצלים מן הרוח אשר עליו, כמו שאמרו חז"ל "בכל אדם מתקנא חוץ מבנו ותלמידו" (סנהדרין קה, ב), אלא אפילו אם יתן ה' את רוחו על כל העם ויהיו נביאים, לא מכחו הוא, אלא "בזכות עצמם" דבר שמתקנאים בו, אף על פי כן הוא לא יקנא בזה, אלא אדרבה, משתוקק הוא שאכן כה יהיה.

ובאמת יש לשאל מדוע נחשבת הבקשה של עם ישראל לעברה, וכי מה כל כך נורא ברצון לאכול קצת שום ולא להב בצל? מפני מה הענישו אותם בענש כל כך חמור והמיתו אותם כששליו בפיהם? בספר מתוק האור מביא תרוץ בשמו של רבי יהודה צדקה זצ"ל ראש ישיבת פורת יוסף, שתרוץ זאת על פי משל אודות עני ואביון שהחליט כי עליו לנסע לאמריקה ולנסות את מזלו בארץ הזוהר.

מאחר שלא היה באפשרותו לנסע עם בנו הקטן, הפקידו אצל שכנו, בקש ממנו להשיג שיילמד פראוי והבטיח שכשישוב ישלם לו על שרות השמירה. ההצלחה האירה לו פנים, אף כשחזר כמלינוגר הביתה, הבחין כי בנו הפך לשומר ארוות, והוא רגיל לאכול לחם יבש, בצל ושום. הצעד הראשון שלו היה לקחת את הנער, לבנות לו וילה מפארת ומלאה כל טוב ולחתן אותו. כעבור זמן מה הגיע הבן לאביו.

לחפץ בטובתו של חברו ולשמח בה!

אנו קוראים בפרשתנו: "ויאמר לו משה המקנא אתה לי ומי יתן כל עם ה' נביאים" (יא, כט) באר האור החיים הקדוש כי בפסוק זה רואים את מעלתו הנשגבה של משה רבנו ע"ה, שלא היה בו כל

"הבוטח בה' חסד יסובבנו"

בפרשתנו אנו קוראים על המן שיירד לבני ישראל במדבר. הקב"ה ספק את צרכיהם במדבר, בארץ לא זרועה, מדי יום ירד להם מן מן השמים והם האמינו בהקב"ה שייספק להם די מחסורם.

הבוטח בה' שייספק לו כל צרכו, הרי הוא שמח בחלקו ואינו דואג דאגת המחר! כאשר שכנה ישיבתו של רבי משה שמואל שפירא

זצ"ל בבניניה של ישיבת פרשבורג בירושלים, הסתים מועד חוזה השכירות בסוף זמן החירף ועדין לא נמצא לישיבה מקום אחר.

עקב כך הודיעו לבחורים כי יקבלו הודעה לקראת הזמן הבא לאיזה מקום עליהם להגיע.

והנה נקפו ימים ועברו ועדין לא נמצא מקום. נקל לשער את המתח והחרדה כאשר אין כל מוצא נראה באפק...

מספר אחד התלמידים (שסייע ביד ראש הישיבה

הדבר בכי טוב, וזכה המקום להיות אכסניה לישיבה
 ולספג מעמל תורתה, ולהיות משכן לשעורים
 תקופה ארכה ופורייה.
 (ישורון - יח)

רבי משה שמואל שפירא זצ"ל

לחפש מקום) כי נכנס בימים אלו לראש הישיבה
 רבי משה שמואל ונדהם לראותו יושב שלו בפנתו
 והוגה בהתלהבות בתורה כאלו כלום לא קרה.
 נגש התלמיד בפליאה ושאל: הלא המצב הוא שאין
 שום סימן למציאת מקום לישיבה?

הרים רבי משה שמואל ראשו והגיב: "הישיבה
 שלי?! הישיבה של בורא עולם! אנו עשינו את שלנו
 והוא בודאי יעשה את שלו!" והנה לא חלף זמן רב,
 וסמוך לליל בדיקת חמץ פגש רבי משה שמואל איש
 קר ובר-לב, קבלן במקצועו, אשר מיד בשמעו על
 מצוקת מקום לישיבה הציע כי ביכלתו להקצות
 עבור הישיבה שתי דירות בבנין שפיים זה עתה
 לבנות בשכונת הר נוף.... ואכן בליל בדיקת חמץ
 אחרי שרבי משה שמואל ראה את המקום, נגמר

בדרך המדות

רבי משה פיינשטיין זצ"ל לברר אצלו זמן הדלקת גרות,
 ומעולם לא נתן לה עצה פשוטה זו... והרי ידוע היה
 רבי משה כמי שאין הפנאי מנת חלקו, ולא עוד אלא
 שעל כבוד היה רובץ על כתפיו להשיב שאליו בשאלות
 קשות שהגיעו לפתחו מכל העולם כלו, ואעפ"כ לא
 מנע את עצמו מלענות לאותה האשה בסבר פנים יפות
 מדי שבוע בשבוע בדבר שבנגל היתה מגיעה לדעתו.

(באר הפרשה)

רבי משה פיינשטיין זצ"ל

האשה התקשרה לרבי משה מדי יום ושגי עם שאלה קבועה...

"ונשאו אתה במשא העם" (יא, יז)

כתב רש"י: "התנה עמם על מנת שיקבלו עליהם טרח
 בני וכו"

ספר אחד מבני רבי משה פיינשטיין זצ"ל שלאחר
 פטירת אביו הגדול החל נשאל 'שאלת רב' בכל ערב
 שבת - ששאלתו איזו אשה: 'אמר לי הרב מתי הוא
 זמן הדלקת גרות שבת בשבוע זה?' והנה בפעמים
 הראשונות ענה לה הבן פהגן, אך כאשר ראה שבכל
 ערב שבת היא מתקשרת לשאל שוב ושוב שאלה זו,
 אמר לה באחת הפעמים בדרכי נעם, שבנגל אפשר
 להשיג ולקנות 'לוח שנה', שם כתוב מדי שבוע בשבוע
 מתי צריה להדליק גרות.

והי כשמע האשה את דבריו התפלאה ואמרה
 בתמימות, שכבר שנים רבות שהיא מתקשרת לאביו

הרב מפוניבז' ערה מגבית לשיבת ליקווד

ביום פטירתו של מוסד וראש ישיבת ליקווד רבי אהרן קוטלר זצ"ל, היתה הישיבה במצב קשה מאד. היא עמדה על סף התמוטטות נוראה הן מבחינה רוחנית והן מבחינה גשמית, בדיוק באותו זמן נודמו הרב מפוניבז' - רבי יוסף שלום כהנמן זצ"ל לאמריקה כדי להתרים נדיבי עם עבור ישיבת פוניבז'. הוא השמיע בהתרגשות דברי הספד על רבי אהרן ובאותו מעמד הכריז על הקתרת בנו רבי שניאור קוטלר זצ"ל כממלא מקומו בראשות הישיבה, והנה לתדהמת הצבור בליקווד, הניח הרב מפוניבז' בצד את מטרתו שלשמה הגיע - אסוף כספים למען ישיבת פוניבז', ונתם בכל כחו להצלת ישיבת ליקווד. הוא הועיק מיד אספת חרום של עסקנים ונדבנים במעונו של הנגיד ר' חיים בנדריים, מעמודי

התורה של ישיבת פוניבז' ועל פי דרישתו התחייבו לגייס מזדית מאה אלף דולר (סכום עתק בימים ההם) לפרעון החובות הרובצים על ישיבת ליקווד.

כאמור, הצבור השתומם והתפעל מן העבודה שהרב מפוניבז' נכנס כל כה בעבי הקורה למען הישיבה שאינה שלו והוא מגייס למענה את מיטב התורמים שנשאו עד עתה בעל קיומה של ישיבת פוניבז' - מפעל חייו. האנשים פשוט התקשו להאמין למראה הפלא כיצד הרב כהנמן כאלו שוכח מכל מוסדותיו הגדולים, ומציב מול עיניו רק מטרה אחת ויחידה: בגן התורה, והרכצת תורה שלא תשתכח תורה מישראל, ולדידו אין הבדל בין אם מדבר בישיבת פוניבז' או ישיבה אחרת... (הרב מפוניבז' - ח"ג)

רוצים את העלון אצלכם?

שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il ונשלח אליכם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ר 5-804-659-95 התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדדים מלוס" ברחבי הארץ